

Tanker på en snor

Når jeg sidder i mørket og lytter til min søns stille åndedrag, ved jeg at jeg traf den rette beslutning. Det var ikke let og det tog lang tid at træffe den, men det var det værd.

For første gang i lang lang tid, tør jeg nu håbe på en fremtid med glæde, tryghed og gode rammer, for mig og min søn. Jeg ved at der vil komme stunder, hvor det er hårdt at være alene, aftener hvor ensomheden vil være overvældende og stilheden larmende, men tanken om min søn, gør mig stærk. Jeg kan allerede nu se,

hvordan han langsomt begynder at falde til ro, konflikterne om ligegyldige ting bliver mindre og livsglæden større og større for hver dag der går.

Han accepterede lang hurtigere end jeg havde forventet, at nu var vi kun os to, selvfølgelig savner han farmand, men nu ser han en far der er glad for ham og har tid, noget han ellers ikke har haft før. Farmand har et alkoholproblem som han ikke selv vil erkende virkelig er et problem. Han kan styre det mener han, også selv om det går galt gang på gang. Han sidder ikke nede på bænken, så slemt er det ikke, men nok til at vores hverdag blev påvirket i en sådan grad, at det var umuligt at forsætte. Mor, hvorfor er far altid sur og hvorfor sover han så meget. Hvad skal man svare, man kan jo ikke sige til en femårig, din far har fået for meget at drikke, han tror at det er hans skyld, at han har gjort noget galt.

Måske har det at miste sin familie endelig fået farmands øjne op, måske vil de altid se, uden egentlig at se. Men jeg håber, for min søns skyld, at han kan klare det nu, for min søn har stadig brug for både sin far og sin mor, men jeg vil nok altid holde et vågent øje med hvad der sker, specielt når han nu skal være weekendfar.

Børn er jo nogle praktiske størrelser, så de fleste spørgsmål har da også drejet sig om børnehaven, hvad nu når far tager nogle af vores møbler og hvornår får vi en ny video. Heldigvis er det da ting der er til at tage og føle på. Man skal bare være forberedt på, at nogle gange ligger der større spørgsmål bag de banale ting og de skal lige findes frem engang imellem og besvares.

Jeg elskede min mand – engang. Men min kærlighed blev alt for dyr, både i følelser og i penge, dem han brugte på øl uden tanke for næste måned. Den dag jeg gik, havde han brugt alle vores penge til den kommende måned, inden vi havde nået at tjene dem.

Han tog det ikke så pænt den dag jeg gik. Råbte og skreg, smed katten efter mig, fulgte efter os ud til nogle venner, beskyldte mig for at kidnappe vores søn. Heldigvis havde jeg hyret en advokat som kunne give mig lidt ro i sjælen. Dyrt ja, men alle penge værd, hun var en ven i nøden – så venner, tag jeg råd, det er de bedste penge i kan give ud i den situation.

Min søn vender sig i søvne og mumler et eller andet med et lille smil på læben. Han er lidt forelsket. Katharina, hun er altså bare så sød mor. Smiler mens jeg stryger ham over håret, han er det dyrebareste jeg har. Han får mit hjerte til at banke en ekstra gang. Det er utroligt at man kan elske en andet menneske så uendeligt højt. Farmand har altid været sur over at vores søn var det dyrebareste for mig. Han burde jo selv have haft den plads, syntes han. Prøvede at forklare ham at der er mere end en slags kærlighed. Den jeg føler for min søn er uden forbehold, den kan aldrig dø uanset hvad han så end gør. Han er min søn, mit kød og blod, jeg bar ham i 9 måneder, bragte ham ind i denne verden, så smuk og nogen gange også så hård. Jeg havde så mange drømme for mig og min lille familie. Ville så gerne have haft den til at fungere, men nogen gange må man erkende, at tingene ikke kan blive som man havde drømt om.

Den kærlighed man føler for en ægtefælle er anderledes. Ikke mindre – bare anderledes. Den skal man gøre sig lidt mere fortjent til, den skal være om, passes og plejes for eller så dør den bort. Det kunne han ikke forstå. At han godt kunne ødelægge min kærlighed med sine handlinger.

Måske en dag vil jeg kunne elske en mand igen, lige nu er det ikke så vigtigt. Jeg har brug for ro i mit liv. Tryghed. Trænger til at mærke at jeg lever igen, for jeg føler at jeg har stået i stampe i lang tid, har brugt al min energi på at få hverdagen til at fungere, føler at jeg har haft to børn i stedet for et. Nu skal jeg kun tænke på min søn og mig selv, og ved du hvad, pludselig har jeg masser af tid, masser af energi og jeg kan mærke glæden flyde igennem mine årer.

Drømmen brast, ja det gjorde den, men håbet lever stadig. Livet har stadig en masse af byde, og nu skal jeg til at leve det helt og fuldt. Midt i problemerne kom også de gode overraskelser over alle dem som var der for mig, som hjalp, som trøstede som tog sig tid til at være der for mig, da jeg havde brug for det. For dem vil jeg altid føle taknemmelighed, de gjorde en svær beslutning nemmere at bære, lettere at føre ud i livet. Tak fordi i var der og stadig er. Tak for alt den støtte jeg fik. Ikke alle er så heldige at have så mange dejlige mennesker i sin nærhed, jeg føler mig meget privilligeret.

Jeg sidder her og kikker på min halvtommer stue, her ser unægtelig lidt bart ud. Men det er mit. Mit, og inden kan tage det fra mig. Jeg bestemmer selv. Jeg skal ikke mere tage hensyn, ikke mere kommer med undskyldninger til familie og venner og ikke mere skjule noget, for de kender alle sandheden og du vil blive forbløffet over hvor mange der egentligt allerede kendte den. Folk ser mere end man tror. Mit eneste spørgsmål til dem er, hvorfor gjorde I ikke noget, hvorfor vendte I det blinde øje til, når nu I så, måske havde det ikke gjort nogen forskel, men hvorfor er vi så bange for at blande os, når det måske netop ville være det rigtige at gøre. Nogle ting virker nu bedre når de ikke bliver sagt af en ægtefælle men af en god ven, hvis mening måske virkelig betyder noget. Så mit ønske til jer er, bland jer dog. Måske får i et rap over snuden, men måske er du den person som kan gøre en forskel, måske er din mening lige præcis så vigtig, at den tælle der hvor det betyder noget. Lad være med at vende det blinde øje til. Der er brug for dig – derude i det virkelige liv.

Jeg sidder her i mørket. Nu kan jeg se på min vielsesring uden at græde, jeg kan mindes de gode stunder, trække dem frem og varme mit hjerte ved dem. Jeg er ikke kommet helt over det endnu – men jeg er på vej. Vores bryllupsbillede hænger stadig på væggen, ikke for min skyld, men for at vise min søn at far stadig er en del af vores liv, på et eller andet plan. Jeg føler nu heller ingen trang til at rive ham helt ud af mit hjerte og sind, vi delte dog 8 år af vores liv. Jeg er ikke bitter, men sørger da over det vi har tabt, til noget så tåbeligt som de grønne flasker. Jeg hader ham ikke – en del af mig elsker ham stadig, men jeg ved at det var den eneste vej, hvis vi ikke alle tre skulle gå til grunde. Han er ikke sur på mig mere, har vist indset at han selv ødelagde hvad der engang var smukt. Han mistede trods alt så meget mere end mig. Han mistede glæden ved at se sin søns glade ansigt hver morgen og chancen for at kysse ham godnat hver aften. Han mistede sin kones kærlighed og ømhed og for hvad. Øl kan ikke holde dig varm om natten, kan ikke hviske søde ord i dit øre. Jeg er rig i forhold til ham, selv om jeg ikke er det på penge. Det tænker jeg på, når jeg indimellem bliver irriteret over en af de tåbelige ting, han har gjort for at genere mig da jeg gik. Han lukkede f.eks. telefonen, ville ikke udlevere kattebakken, osv. osv.

Jeg sidder her i mørket – altså helt bogstaveligt. Han har nemlig fået vores store lampe, så nu har jeg kun en lille bitte en. Men jeg har ikke brug for lys, for at føle mig glad. Jeg behøver bare at tænke på i morgen, endnu en dag hvor tingene er som de bør være. Hvor aftenen bliver som jeg har planlagt, hvor der er de penge på kontoen som burde være der. Det er lys nok for mig. De materielle ting får jeg jo nok igen på et tidspunkt. Og ind til da – ja stearinlys er da også hyggelige, ikke sandt.

Mindes vores bryllupsdag. Hvor var jeg lykkelig og spændt. Troede at det ville være til døden os skilte. Hvor var vi unge dengang, så håbefulde, havde så mange ideer, ting vi gerne ville nå. Måske kan vi stadig nå nogle af disse ting – bare ikke sammen. Måske vil jeg en dag kunne tænke tilbage på disse uger af mit liv, uden at mærke et stik af sorg i mit hjerte. Jeg har grædt mange fortvivlede tårer i de sidste par år, har prøvet på alle mulige måder at ændre tingens gang. Er nok stadig ikke færdig med at græde, men nu ved jeg at jeg kommer ud på den anden side som et helt menneske, men det vil tage tid. Man glemmer ikke bare alt hvad der har været. Kan ikke bare viske tavlen ren og prøve igen. Man skal være klar, skal kunne frigøre sig helt fra fortiden først og den proces er vist kun lige begyndt.

Sidder du derude og overvejer hvad du skal gøre, så lyt til dit hjerte, kun det kan fortælle dig sandheden. Du ved jo godt hvad der skal til for at du kan leve igen. Du ved det godt, du skal bare turde tage skridtet fuldt ud og du skal være sikker, helt inde i din sjæl. Det nytter ikke at andre fortæller dig hvad du bør og ikke bør. Du skal ville det selv, være parat, sådan at du ikke fortryder det resten af dit liv. Det tager tid og det må det så gøre. Du ved selv hvornår det er tid.

Puster stearinlysene ud, aftenen er blevet til nat og jeg vil gå til ro. For i morgen er der atter en dag og det første jeg skal se når jeg vågner, er min søns glade ansigt, jeg skal mærke de små arme omkring min hals og høre ham hviske – jeg elsker dig mor. Findes der noget bedre – jeg tror det ikke og nu presser tårerne sig alligevel på.

Godnat alle jer derude i verden. I morgen er der atter en dag!!!!

Tanker på en snor - 2.del

Sidder her og lytter til musikkens toner. Smiler stille ud i mørket. Mærker glæden flyde igennem mine årer og freden der langsomt bundfalder sig i min sjæl. Vi har været alene i 3½ måned nu.

Hverdagen har fået et nyt indhold og kører på skinner. Latteren genlyder i mine ører, medens jeg tænker på eftermiddagens aktiviteter. Min søns glade ansigt når vi leger, læser historier eller fortæller hinanden hvad vi har oplevet i dagens løb. Er glad for den beslutning jeg traf en forårsdag, hvor verden endnu engang blev overskyet af problemer og bristede håb. På nogen måder har de sidste måneder være nemme, på andre svære. Min ex-mand og jeg har haft vores diskussioner, men i bund og grund har vi fundet ud af at løse dem og opføre os som voksne mennesker, for vores søns skyld. På nogle punkter taler vi faktisk bedre sammen nu, end vi gjorde da vi boede sammen. Måske fordi vi har indset nødvendigheden af at kommunikere på en fornuftig måde.

Disse måneder har bragt ro i min sjæl, har fjernet nogle byrder så store fra mine skuldre og har styrket mit håb om, at min dejlige lille forvirrede dreng nu har muligheden for at få lov til at udvikle sig til at blive et trykt og glad barn. Nyder at se den udvikling der foregår med ham. Ved at den aldrig havde kunne finde sted, hvis ikke jeg havde truffet min beslutning. Ved at jeg har givet mit ægteskab alle de chancer jeg kunne give. Føler mig fri og levende igen. Ikke fordi jeg er alene – det er ikke den slags frihed jeg savnede, men friheden til at kunne planlægge ud i fremtiden og vide at planerne også kunne holde. Friheden ved ikke hele tiden at skulle tage hensyn, spekulere over ting jeg ikke kunne ændre på og friheden til at føle glæde ved bare at være til. Føler at nu er der bevægelse i mit liv igen, at nu nytter det noget. Det jeg kæmper for har en reel mulighed for at ske. Ved at nu er det kun mit eget mod der sætter grænserne. Kan mærke roen hos min søn nu. Kan se at de faste rammer han har savnet så meget, har den positive effekt på ham som jeg havde håbet. Om hans far nogensinde virkelig lærer at tage ansvaret for sig selv og andre, det ved jeg ikke. Ved at han har svigtet flere gange og gjort vores søn ked af det.

Men alligevel virker det som om at han langsomt begynder at lære hvad det er der skal til. At det er ved at gå op for ham at han selv er nødt til at gøre en indsats, hvis han vil bevare et godt forhold til sin søn. Kan pludselig finde ud af ting, som han aldrig har interesseret sig for før. Måske når alt kommer til alt, er det ved at gå op for ham, at ens barn er det dyrebareste man har. Håber at vi i fremtiden kan hjælpe hinanden med at give vores søn alt den kærlighed, opmærksomhed og tryghed som han har behov for. Selv om vi ikke bor sammen mere, har vi dog stadig et fælles ansvar omkring vores barns opvækst.

Tænker tilbage på de grimme dage lige efter jeg gik min vej. Undres over at det hele, når alt kommer til alt, alligevel er gået så godt. Det kunne være gået så meget værre. Havde frygtet at det ville betyde retsag og lang tids kamp. Ved at jeg har været heldig, behøver bare at kikke på min søns glade ansigt og strålende øjne for at vide hvor heldig jeg egentlig er. Går til ro med glæden printet ind i mit sind. Kan næsten ikke vente til det bliver morgen igen. Livet er blevet godt igen. Fyldt med håb, muligheder og dejlige stunder. Er lykkelig nu, som jeg ikke har været længe.

Godnat – i morgen kommer atter en dejlig dag som skal leves fuldt og helt.

Nikita.